

[Ebba Strange]

per til gode. Jeg synes, der blev opnået nogle resultater i kvindeåret herom, at der faktisk blev skabt større interesse for u-landsprojekter, der særlig gavned kvinder i landområderne, kvinder med meget hårdt arbejde. Hvis det internationale børnear også kan bidrage til, at man sætter særlig fokus på projekter, der støtter børn og især børn, der lider under mangel på helt elementære rettigheder som føde, klæder, sundhed, uddannelse osv., så synes jeg, det er godt.

Men som sagt var debatten lagt op som en debat om danske børn, og det skal mit indlæg så da også handle om. Der er blevet sagt et par ting allerede i debatten om, at nogle mener, at børn er forældrenes. Der er ingen, der har sagt, at børnene er samfundets. Det vil jeg heller ikke sige, men fru Helle Degn var den, der kom nærmest i og med, at hun sagde, at man i socialdemokratiet betragtede børn som en del af samfundet, og jeg vil godt sige det endnu stærkere, vi betragter i SF børn som ligeberettigede medlemmer af det danske samfund med deres egen identitet, med deres egne behov, med deres egne ønsker til tilværelsen, og det er som sådan, vi gerne vil betragte børnene også som gruppe. De er karakteriseret i forhold til andre grupper i samfundet ved at være særlig sårbare, særlig svage, ved ikke at kunne tale deres egen sag, ved at have brug for støtte og hjælp i den opvækstperiode, der ganske rigtigt efterhånden er blevet meget lang. Der skal mange flere år til og meget mere uddannelse til, der skal i det hele taget meget mere til, før børnene i dag kan træde ind som lige borgere på arbejdsmarkedet, som færdiguddannede producenter på det danske arbejdsmarked. I denne lange periode mener vi i SF, at samfundet har en forpligtelse, at samfundet har et ansvar over for de børn, der fødes, over for de børn, der vokser op. Jeg skal ikke gå ind i en lang, mere eller mindre teologisk diskussion om, hvorvidt man kan dele ansvar. Vi er klar over, at vi har en forældremyndighedslov. Den har vi ikke tænkt os at ændre ved. Vi mener stadig væk, at forældre og børn af helt naturlige grunde er meget nært knyttet til hinanden, har en speciel forpligtelse over for, har et specielt forhold til hinanden, men at ansvaret for børnenes opvækst også i meget høj grad påhviler samfundet.

Det er blevet sagt et par gange, at det i år er 20 år siden, FN-erklæringen om barnets rettigheder blev vedtaget. Det er også 20 år siden, der i dette hus var et stort møde afholdt af Danske Kvinders Nationalråd, som havde som hovedtitel »Hvor må børnene være?«. Det er jo spændende at se på sådan et møde i et historisk lys, fordi det var udtryk for en forudseenhed om, at nu var den økonomiske udvikling i Danmark ved at vende – den vendte for så vidt i 1957 – og at man i den økonomiske opgangsperiode, som man stod på tærskelen til i slutningen af 1950'erne, burde tænke på, hvor børnene skulle blive af i den udvikling, man nu skulle i gang med. Resultatet af det store Christiansborgmøde blev, at der et par år senere kom en betænkning fra det, der dengang hed børneforsorgens pædagogiske nævn, som slog til lyd for, at der burde oprettes gratis børnehavesteder til alle børn i det mindste den halve dag, indrettet efter det behov forældrene havde.

I de 20 år, der er gået siden, er den kvindelige erhvervsfrekvens for gifte kvinder i Danmark steget til 70 pct., og samtidig er daginstitutionsdækningen steget til omkring 30 pct., heraf de 40 pct. for børn mellem 3 og 5 år. Det vil sige, at i en periode på 20 år, hvor Danmark har haft råd til at bygge mange banker, mange benzinstationer, mange store motorveje, i det hele taget mange store projekter, har det altså ikke fundet, at der var midler tilovers til at bygge det antal daginstitutionspladser, som familierne faktisk havde brug for, og derfor står vi i den situation, hvor vi står i dag, hvor vi herinde jo gang på gang har en diskussion om, hvorvidt behovet nu er det ene eller det andet, og hvem der skal sørge for at få det dækket. Set i de sidste 20 års lys er det givet, at der er brug for at diskutere børnepolitiske tiltag også i Danmark.

Efter SFs mening skal en børnepolitik i Danmark tage udgangspunkt ikke i nogle forestillinger om, hvordan man synes, børn burde have det, men i den faktiske virkelighed, i de danske børns, og i de faktiske behov og ønsker, som børn måtte have til tilværelsen.

Børn i Danmark er ikke ens stillede. De børn, der bor i en villa i Gentofte, har bedre muligheder for fremtiden. De har færre skoleproblemer end dem, der vokser op i